

schoten ze dan ook in alle richtingen weg. Ik ging dan rustig bij het terrarium zitten. Langzaam, voorzichtig, steeds de oogën op den verzorger gericht, kwamen ze uit de schuilhoeken te voorschijn om de zonnige plekje op te zoeken. Bij de minste verdachte beweging waren ze in een oogwenk weer verdwenen. Opmerkelijk is, dat zij bij mijne nadering eerst afwachten, of ik een lekker hapje meebracht. In dat geval trotseerden zij alle gevaar. Ook leerden zij spoedig het onderscheid tusschen eene hand *vóór* de glasruit en eene hand *in* het terrarium.

Over het algemeen gaat het overwinteren van deze hagedis zonder groote verliezen gepaard. 's Winters bleef mijn terrarium staan in eene, aan de verwarmde huiskamer grenzende serre. Een winterslaap deden de hagedissen dan ook nooit. Op zonnige dagen kwamen ze te voorschijn en aten dan nog wat. Nu is het merkwaardig, dat voor de Duinhagedis, en dat is ook de ervaring van andere terrariumhouders, de winter zulk een kwade tijd is. De sterfte onder mijne Duinhagedissen was altijd veel grooter dan onder mijne Muur- en Smaragdhagedissen, die behoudens zeer weinige uitzonderingen den winter goed doorkwamen.

De Muurhagedissen zijn over het algemeen groote gymnasten. Ze weten zich in alle bochten en door de kleinste openingen te wringen en ontsnappen daardoor gemakkelijk. Dat heb ik tot mijn schade moeten ondervinden. Langs de spijlen in de hoeken van het terrarium wisten ze zich naar boven te werken en dan onder de gazen kap door te ontsnappen. Dat heb ik spoedig onmogelijk gemaakt. Op ongeveer halve hoogte stopte ik een kluitje mos of een kurk in de spijl, waardoor de doortocht versperd werd. Bovendien verzwaarde ik de kap van het terrarium op de bedreigde punten met een paar steentjes.

Eéne van de ontsnapte hagedissen heb ik terug gekregen. Die kwam eenige weken later in eene der aangrenzende kamers uit eene stoof te voorschijn. We wisten haar te grijpen en zetten haar weer in 't terrarium. Nu bleek, welk een honger en dorst het dier geleden had! Het bewijst ook, hoe groote ontberingen hagedissen kunnen doorstaan.

Het voederen stuit niet op groote moeilijkheden. Meelwormen worden steeds met groote eetlust verslonden. Maar ook vliegen zijn bij de Muurhagedis lang niet veilig. Indien eene huisvlieg of een brommer het ongeluk had om zich ergens in het terrarium neer te zetten, stond dit gelijk met zelfmoord; maar ook in de vlucht worden ze vaak door de vlugge Muurhagedissen gepakt.

Ik heb eene Muurhagedis in mijn bezit gehad, die de meelwormen uit het voederbakje versmaadde, blijkbaar omdat ze te groot waren. Daarom voederde ik dat dier met zeer kleine meelwormpjes uit mijne kweekkerij.

Alles wat ik van de Muurhagedis zou willen vertellen is hiermede nog niet gezegd, maar het ontbrekende komt ter sprake in de volgende opstellen over terrariumdieren.

's-Gravenhage.

CH. C. VAN DER VLIS.

DE EEKHOORN¹⁾.

T OEN ik van een fietstochtje in de omstreken van het vriendelijk Geldersch dorp, waar wij de Meimaand zouden doorbrengen, naar huis terugkeerde, zag ik al bij de kromming van de sterk hellende dorpsstraat, vanwaar ons pension in z'n groene omlijsting zichtbaar werd, dat er iets ongewoons was voorgevallen. Een paar dorpskinderen hingen nieuwsgierig over het ijzeren hekje en m'n tante sprak met drukke gebaren tegen onze hospita, wier dochtertje er verlegen bijstond. »Zeker weer ruzie«, mompelde ik, denkend aan de gespannen verhouding van de laatste dagen, terwijl we toch met zoo'n onbegrensd welwillendheidsvertoon ontvangen

¹⁾ Volkomen historisch, wat den »hoofdpersoon« van het verhaal betreft.

waren! Ik wilde de behandeling van dit nieuwe »meningsverschil« gaarne aan m'n tante overlaten, die op dat punt een erkende reputatie geniet, doch zij kreeg mij reeds in het oog en wenkte mij opgetogen naderbij. Daar aller aandacht zich concentreerde op de tuintafel, richtte ook ik mijn nieuwsgierige blikken daarheen en ontwaarde, inplaats van den verwachten »leelijken kring, waar zéker weer een heete trekpot op gestaan had«, een klein rieten mandje met iets bruins en pluizigs. »O, verbeeld-je Wim. Daar waren we op den berg, Antje en ik — ja, je weet wel: Antje van Villa Rijnzicht — nou, we zouden juist het pad naar den straatweg inslaan, toen we een vreeselijk gepiep hoorden en eer eekhoortje zóó maar naar ons toe zagen komen; Antje was niets bang en spreidde haar zakdoek op de grond uit... daar kroop-ie dadelijk op en toen ze 'm in de hand nam, rolde hij zich zóó in elkaar (de wijsvinger beschreef in de lucht een opgewonden spiraal) Ik zei, dat-ie uit het nest was gerold, Antje dacht, dat een kat 'm aangevallen had... kijk, hij bloedt uit z'n bekje... maar de mevrouw, die ons dit mandje leende, gaf er ondeugende jongens de schuld van. Wat denk jij?... En wat zullen we nu met 'm doen? Kijk eens, wat 'n snoezig diertje! Hij zal toch niet dood gaan?... En wat moeten we 'm voëren? Ik dacht...«

«Leeft-ie nog?» waagde ik, dezen woordenvloed stuitend, bescheiden op te merken, aangezien het voorwerp in kwestie zich gedurende deze ontboezeming nog niet verroerd had. Dit bleek echter nog wel het geval, want bij aanraking trok het bruine lijfje even samen, rolde zich op den anderen kant en verstopte met een klagend gepiep z'n snuitje in z'n langen staart.

Onze hospita scheen intusschen de situatie voldoende in zich te hebben opgenomen en dacht misschen aan het eten, dat onderwijl alle kans had gehad, om aan te branden; ze verdween althans, haar dochtertje achter zich aantrekkend, in de keuken en zoo stonden wij, arme stadsmenschen, dus alleen voor dit moeilijke vraagstuk.

Terwijl ik het diertje bekeek, rommelde ik in mijn herinneringen op dit gebied en vond wel iets over het opkweeken van een jongen spreeuw en een tamme kraai, maar niet van jonge en daarbij ook nog gewonde eekhoorns. De kinderen buiten het hek bepaalden zich tot toekijken en schenen niet van plan, van hun eventueele ervaringen in dit opzicht mededeeling te doen. Een slagtersjongen kwam fluitend naderbij, de groote mand op den rug bengelend: «Weet je, wat je mot doen, juffrouw?»

M'n tante keek met een dankbaar verrasten blik het jongmensch hoopvol aan: »Nee...«

»Verzuipt 'm maar; je houdt 'm vast niet in 't leven; dat bestaat niet.«

't Klonk heel beslist en wij zagen elkaar onzeker aan. In het mandje kwam weer beweging en het gepiep liet zich andermaal hooren. »Je moet denken, hij heeft erge pijn aan z'n bekje,« zei — als verontschuldigend — m'n tante. Dit nu viel geenszins te betwijfelen. »Zouden we eens met een natten zakdoek probeeren te betten?« opperde ik. Het denkbeeld vond instemming; we namen het veërlichte vrachtje mee naar binnen en onttrokken ons zodoende meteen aan de verdere dorpscritiek.

De noodige ingrediënten werden gehaald. »Kom maar eens hier met Keesje«, zei m'n tante, zonder er bij te denken. Deze naam kwam ons echter zeer toepasselijk voor, dus werd de vondeling zoo gedoopt. Keesje protesteerde eerst heftig tegen de wondbehandeling, maar scheen toch te zeer van streek, om in z'n verzet te volharden, zoodat we het snuitje van bloed en vuil konden reinigen; dat gaf moed.

Van uitgaan was dien dag verder geen sprake. Keesje nam al onze aandacht in beslag: hij moest voortdurend afgewasschen en opgepast worden, werd beurtelings in de zon en in de schaduw gezet en trok zich van al onze bemoeiingen niets aan. Wij oordeelden, dat hij meer »natuur« om zich heen moest hebben; dus werd een groote slakom uit een kast opgediept, deze met gras, dorre bladeren en dennetakjes gevuld en Keesje er in gezet, maar hij scheen ook dát niet te apprecieeren.

Over de wijze van voëren bleek mijn tante fantastische denkbeelden te koesteren.

»Ga eens hierover vragen bij den kruidenier; die heeft er misschien wel verstand van.«

Ik ging, deed een verslag van ons wedervaren, schilderde den man zoo getrouw mogelijk onze emoties en vroeg geroerd om inlichtingen. Doch hij was voor onze gevoelens niet toegankelijk en zeischouderophalend: »Ik heb alleen kippenvoer voor 'm en dat kost 12 cent den kop.«

Verontwaardigd draaide ik hem den rug toe en maakte m'n tante deelgenoot van de teleurstelling. »Nee, kippenvoer zal ook niet goed zijn; maar ik geloof bepaald, dat-ie wel amandelen zal eten. Die kun je bij den bakker krijgen.« Daar m'n tante gewend is, haar zin door te drijven, ging ik, hoewel eenigszins wantrouwend ten opzichte van dit nieuwe voedingsmiddel, naar den bakker — drie huizen verder. Doch nu was de verontwaardiging aan des bakkers kant:

»Amandelen voor een eekhoorn? Dat leek nu toch nergens op! Hoe oud of 't beestje was?« Ja, allemachtig, wist ik dat! Ik trachtte de vraag te ontgaan, door aan te geven, hoe groot 't was. Gelukkig kwam er op dat oogenblik een klant binnen, die natuurlijk in de zaak betrokken werd. Ze vonden 't geval toch wel interessant en concludeerden, dat een papje van beschuit met melk het beste zou zijn. Ik spoedde mij met dit nieuws huiswaarts en kreeg te hooren: »O ja, beschuit met melk, dat had ik al wel gedacht; we zullen het dadelijk voor 'm klaarmaken.«

»En u zei daarnet van amandelen. .« Maar m'n tante was al weg, om de benodigdheden voor het menu te halen. — Eerst zouden we probeeren, of Keesje ook melk alleen lustte: »dat ging er zoo gemakkelijk in.« Ik nam de patient in m'n handen, waartegen hij niet de minste oppositie voerde. »Hij kent ons bepaald al!« riep m'n tante opgetogen, terwijl ze met het schoteltje z'n snuitje naderde. De melk scheen hem echter nog onbekend te zijn, want nauwelijks kwam hij met de nattigheid in aanraking, of hij proestte er met zoo'n geweld tegen en schudde z'n kop zóó hevig, dat de witte druppels in het rond vlogen, in onze gezichten, op onze kleeren, op het tafelkleed en het karpel! De onderneming werd dus ijlings gestaakt.

Daar Keesje van de combinatie met de beschuit niet de minste notitie nam, moest-ie maar »naar bed;« morgen zouden we dan verder zien. De slakom verkuisde dus naar het balcon van mijn slaapkamer en werd met een doek toegedekt. — In den loop van den avond werd het m'n tante toch nog te machtig: »Toe, haal 'm nog eens even hier, misschien gaat het nu wel beter.« Keesje liet zich weer gewillig opnemen en rolde zich dadelijk in de holte van m'n hand, waar hij precies in paste; voorzichtig ging ik naar beneden, waar we hem samen bewonderden. Wat was dat kleine wezentje fijn gebouwd, en hoe sierlijk en tevens praktisch lag de lange pluimstaart beschuttend om het ranke lijfje gekruld; en wat was z'n borst prachtig wit!

Maar het gaslicht scheen Keesje te hinderen; tenminste hij kwam overeind, waarvan wij gebruik maakten, om hem z'n eten nog eens voor te houden. Doch hij wendde zich af, boog z'n staart, tusschen de achterpootjes door, naar voren omhoog en verborg daarin z'n snuitje, onder het uitstooten van een eigenaardig geluid, dat duidelijk scheen te kennen te geven: »Laat me met vrée en wel te rusten.« — Zoo bracht ik hem weer naar boven.

De nacht scheen werkelijk een verkwikkenden invloed op Keesje te hebben gehad, want ik werd 's morgens gewekt door een zonderling gepiep en heen- en weer gedraaf, welke geluiden ik eerst maar niet thuis wist te brengen. Ik er uit en jawel: onze vriend had z'n slakom verlaten en onderzocht gejaagd de afrastering van het balcon, die gelukkig geen openingen had. Ik durfde echter geen jacht op hem te maken, uit vrees, dat-ie over den rand zou vliegen; want hij krabbelde al een aardig eindje in die richting. Een oogenblik stond ik besluiteloos, toen mijn oog viel op de lampetkan van de waschtafel. Gauw het water er uit gegooid en de kan, met de opening op zij, op het balcon gelegd. Dat ik me zoodoende »en profond négligé« aan de voorbijgangers vertoonde, kwam er minder op aan. Dadelijk trok dit nieuwe voorwerp Keesje's aandacht; hij aarzelde geen moment, maar snelde direct het »hol« binnen; ik schoot toe, zette de kan rechtop en... het monster was gevangen! Want de wanden waren te hoog en te glad voor hem, om er uit te wippen.

Ontegenzeggelijk was deze levendigheid een gezond teeken, maar ze maakte de zaak voor ons ook aanmerkelijk gecompliceerder, want nu zou Keesje voortdurend bewaakt of opgesloten moeten worden. Onder het ontbijt maakte hij zelfs al zulke vorderingen, dat hij over den rand van den kan wist te komen en... o wonder! toen niet de vijheid buiten zocht, maar linea recta op ons toekwam, zoodat m'n tante haar toevlucht boven op de canapé zocht, die door Keesje niet »genomen« kon worden.

Nadat de rust hersteld was, werd de toestand van alle kanten bekeken; daar we vreesden, dat hij nog niet voor zichzelf zou kunnen zorgen, moesten we hem nog wat bij ons houden en dus diende er een hok te komen. »Informeert u eens bij de juffrouw, dan zal ik even bij de steenhouwer gaan vragen«, zei ik, »die heeft altijd van alles in zijn werkplaats«. Dáár had ik hem al meermalen opgezocht en een praatje gemaakt, want hij was m'n speciale vriend en deed mij allerlei vertrouwelijke mededeelingen. Ook trachtte ik mij zijn levensbeschouwing eigen te maken. Toen hij mij n.l. eens een ontwerp voor een grafmonument liet zien, dat niet met mijn schoonheidsprincipes overeenkwam, wilde ik hem die bijbrengen en hield een overtuigende voordracht over dit onderwerp. Hij luisterde aandachtig toe, knikte toestemmend en zei ten slotte met een laconiek gezicht: «Zeker, mijnheer; ik zeg ook altijd maar: zoodat je het maakt, zoo heb je 't.» Deze opvatting leek mij moeilijk te bestrijden en zeer filosofisch.

Deze morgen kwam ik voor een dichte deur en moest dus onverrichterzake terugkeeren. Inmiddels had m'n tante het zoowaar klaargespeeld, met onze hospita hooglopende ruzie te krijgen! Het reeds lang smeulende vuur was tot een vlam uitgeslagen, die het laatste restje van wederzijdsche sympathie had verzengd. Ik kon uit het desbetreffende verslag omtrent de toedracht van de zaak eerst niet goed wijs worden. Genoeg — het geschil bleek niet meer bij te leggen, er was zelfs met de vuist op de tafel geslagen! We moesten een ander pension zoeken.

Dit kwam met betrekking tot Keesje al heel ongelegen, want van onze hospita was nu in geen enkel opzicht eenige medewerking meer te verwachten. Nadat de opwinding over het voorgevallene genoegzaam bedaard was, ging ik op verkenning uit en vond een heel geschikt kistje; maar hoe kwamen we aan gaas? Juist zou ik in 't dorp eens gaan kijken en wilde het hekje uit, toen m'n tante met een resoluut gebaar den ijzeren voetenveger van den grond oplichtte en triomfantelijk met een plof op het open bovenvlak van de kist deed neerkomen. Eureka!

Er was weliswaar een gat in, maar dat hoefde geen bezwaar te zijn, vonden we.

»Snij jij nu wat mos uit bij den vijver, dan ga ik wat beukenootjes zoeken«, stelde m'n tante bedrijvig voor. Beukenootjes in Mei! 't scheen wel wat veel gevergd van de natuur, maar daar dachten we in onzen ijver zoo gauw niet aan. Ik dacht er wél aan, dat het uitsnijden van mos bij den vijver streng verboden was, maar ik moest 't immers hebben voor Keesje!

Na een half uur hadden we de mise-en-scène voltooid; 't leek ons een paradijs voor een eekhoorn, hij kreeg zelfs een tak om in te klimmen; het schoteltje met beschuit werd in een hoek neergezet. »Nu moeten we hem eerst wat aan z'n nieuwe omgeving laten wennen«, vond m'n tante en we trokken ons dus bescheiden terug. Toen hij na eenigen tijd naar het schoteltje wipte, meenden we al, hem te zullen zien eten; maar voorloopig bepaalde Keesje zicht er toe, midden in de beschuitepap te gaan zitten. Doch eindelijk ging het gebeuren: hij nam op klassieke eekhoorn-manier wat van het voedsel tusschen de voorpootjes en werkte dit — opzittend — naar binnen. We genoten van het gezicht: nu waren we dus op den goeden weg; wat beteekende tegenover dit succes het feit, dat we voor de volgende week zelf nog geen dak boven het hoofd hadden?

Dien middag werd er beraadslaagd, wat er nu met Keesje gebeuren zou. Na weer het advies van den bakker te hebben ingewonnen, besloten we, hem den volgenden morgen zijn vrijheid te hergeven; want we vreesden moeilijkheden met onze hospita, aan wie het kistje hoorde en konden hem op den duur tòch niet bij ons houden.

Dit plan dreigde nog de bodem te worden ingeslagen, doordat Keesje den volgenden morgen zelf het initiatief voor z'n bevrijding nam, dank zij het gat in den voetveger. Na een wilde jacht, waarbij de buurkinderen zich zeer verdienstelijk maakten, kregen we hem echter weer te pakken en zouden hem nu naar dezelfde plaats in het bosch terugbrengen, waar hij zich onder onze bescherming had gesteld. Ik wikkelde hem in een zakdoek, zoodat aan de ééne kant z'n kop uitstak en aan den anderen kant z'n staart wapperde, in welke positie hij zich heel behaaglijk scheen te voelen en zelfs zoo nu en na z'n kleine kraaloogjes sloot. M'n tante was zoo vol aandacht voor hem, dat zij natuurlijk het goede pad naar de bewuste plek kwijtraakte. We moesten hem dus maar op goed geluk af ergens neerplanten en vertrouwen dat hij oud en wijs genoeg zou zijn, om verder z'n eigen weg te vinden. Het larix-laantje, waar we nu aankwamen, leek ons geschikt voor het experiment, dat we weliswaar met een eenigszins bezwaard hart uitvoerden... Even hem nog van achter een boom bespieden...

Keesje hield zich eerst heel bedaard, keek eens, op de achterpootjes zich oprichtend, om zich heen, scharrelde wat tusschen de afgevallen bladeren rond en wipte toen uit het struikgewas, waar ik hem had neergezet, naar het pad. Een schilderachtig natuurtafereeltje in deze omgeving! Het was een prachtige morgen. Het wazige zonlicht viel in breede stralenbundels tusschen de hooge larixen door, die ter weerszijden van het smalle laantje dicht opeengedrongen te mijmeren stonden in den stillen lentedag, en wierp speelsche schaduwen op het blinkende zand en de grillige wortelvertakkingen, waartusschen de kleine viervoeter vergenoegd heen en weer klauterde. Het pad verloor zich verderop in een groep zware dennen, die het oog in een geheimzinnig halfduister liet rusten, waaruit m'n verbeelding de kabautertjes als' speekameraadjes voor Keesje te voorschijn had kunnen roepen, ware het niet, dat m'n aandacht te veel werd afgeleid door de vruchteloze pogingen mijner tante, om haar nogal gezette gestalte, mitsgader een parasol, achter een larix te verbergen!

Doch Keesje's geheugen scheen te gaan werken. Hij werd onrustig: 't was duidelijk, dat hij iets zocht. Niet zoodra zag hij dan ook de hem reeds bekende blauwe japon, of hij kwam met snelle sprongen er op af, kreeg evenwel intusschen mij in het oog, stiet een zegevierende kreet uit en klauterde in een ommezien bij m'n broekspijp omhoog tot aan m'n gezicht! Dat besnuffelde hij van alle kanten en kroop vervolgens tusschen jas en vest weg tot in m'n mouw, zoodat ik eerstgenoemd kleedingstuk moest uittrekken, om hem weer te kunnen opvisschen! Ik verzeker u, het was bepaald aandoenlijk, deze uiting van: »goddank, ik ben weer terecht!« En dat voor een eekhoorn.

Tot driemaal toe probeerden we ditzelde spelletje, steeds met hetzelfde resultaat, zoodat het dier ten slotte letterlijk als een hondje achter me aan huppelde. Daarbij zette m'n tante het echter op een loopen, omdat zij toch op zoo'n innige liefkoozing van Keesje niet gesteld was; bij den vijver gekomen, ging ze veiligheidshalve maar vast op een bank staan.

De kinderen uit de tuinmanswoning aan 't water, hadden natuurlijk veel schik in het geval. We overlegden: misschien konden we hem onder hun hoede stellen en konden ze hem temmen, nu hij zóó óngewoon mak bleek te zijn.

»Wat 'n leuk diertje, hè? Zouden jullie 't wel willen hebben?«

»Hè ja!« riep het kleine meisje dadelijk, maar liet er aarzelend op volgen: »maar... vader zal hem misschien doodschieten, als-ie de boomen bederft.«

»Helaas ja, Keesje hoorde onder de schadelijke dieren!« herinnerden we ons toen.

Een luid gesnater en geplas liet zich hooren en mij omdraaiende zag ik, dat hij zich met de eenden wilde amuseeren, die op deze kennismaking echter allesbehalve gesteld schenen te zijn en zoo gauw als hun korte onderdanen het toelieten, onder protest het water trachtten te bereiken. Hun vervolger scheen zelfs van plan, hun dit na te doen, maar aan den rand van het hem nog vreemde element gekomen, bedacht hij zich toch en ondernam nu een aanval op m'n tante, die hem wanhopig met haar parasol zocht af te leiden.

Twee bejaarde dames verschenen nu ten tooneele, die eerst sprakeloos van verbazing

dit ongewone schouwspel gadesloegen. Ze stelden zooveel belang in 't geval, dat Keesje al z'n kunststukken vertoonen moest en hij scheen reeds zoo'n onbeperkt vertrouwen in de heele menschheid te hebben gekregen, dat hij, vóór we het wisten, zich ook al aan de rokken van een der dames omhoog had geheschen; nu kwam aan de uitroepen van liefde en bewondering natuurlijk geen einde. »Och mijnheer, staat u hem mij toch af«, klonk het smeekend, toen ik Keesje zoo goed en zoo kwaad als het ging, van haar japon afplukte. Ik wisselde een blik van verstandhouding met m'n tante en dacht aan onze booze hospita en onze onzekere toekomst... 't Viel ons moeilijk, van onzen kleinen kamaraad te scheiden, maar ik zag werkelijk geen kans, een betere oplossing voor Keesje te vinden, daar de dame vertelde, thuis een grooten tuin te bezitten; ze was nu in het hotel aan den bergrand gelogeerd. »Mocht u er spijt van hebben, dan kunt u hem weer terughalen, vraagt u dan maar naar mevrouw M.« Hiermee susten we ons geweten tegenover Keesje in slaap en met een grootmoedig gebaar lei ik hem in haar armen. Opgetogen gingen de twee dames haars weegs en wij den onzen, nog niet geheel zeker omtrent onze gemoedsstemming...

Toen ik na een paar dagen eens ging informeerden, trof ik Mevr. M. niet thuis, maar de dikke portier vertelde met een onverschillig gezicht, »dat ze dat mormel daar toch niet zoolang konden houden; hij was wel zevenmaal van eigenaar verwisseld en nou had de chef-kok 'm meegenomen naar huis«.

Een beetje beteuterd staarde ik naar mijn visitekaartje, dat tusschen zijn onverzorgde handen verfrommeld werd...

Zoo eindigde ons avontuur met Keesje; want wat er bij den chef-kok van hem geworden was, dáárnaar heb ik niet meer durven vragen!

H. W. VAN PESCH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Het Yellowstone Park. — U veroorloof mij eene kleine rectificatie ter uwer kennis te brengen, n.l. 1°. John Colter (niet Calter) was de eerste blanke, die in 1807 het Yellowstone park betrad (d. w. z. wat tegenwoordig park is). Hij was lid van de Lewis en Clark's expeditie. James Bridger en Jos. L. Meek, jagers, waren daar in 1830. Wanez A. Ferris zag de geysers in 1834, en schreef de eerste berichten daaromtrent. Kapitein De Lacy onderzocht een gedeelte van het land in 1863, terwijl Folsom en Cook daar waren in 1864, de Washburn-Doane expeditie in 1870 en Dr. Hayden in 1871-72. 2°. Het park werd door het gouvernement als „Nationaal" verklaard den 1en Maart 1892 en heeft eene oppervlakte van 3312 □ Mijlen; is 62 Mijl lang en 54 breed. 3°. Een standaardwerk betreffende het bedoelde park is „Chittenden's Yellowstone National Park" uitgegeven door „the Robert Clarke Comp. te Cincinnati (Ohio). De auteur was de ingenieur, belast met het aanleggen der kunstwerken etc. in 't park. Ten slotte deel ik u mede, dat ik gedurende mijn twee-jarig verblijf in Amerika den indruk gekregen heb, dat de bevolking de handelwijze der regeering zeer op prijs stelt.

Amsterdam,

G. SMITS.

Een vroegeling. — Den 4den Juni vond ik in een zeer droog dennenbosch bij Amersfoort een *Boletus luridus*. De lengte van den erg kromme steel was 10 en de doorsnede van den hoed 6 cM. In het Paddenstoelenboekje van Cath. Cool en Van der Lek staat aangegeven, dat *Boletus luridus* voorkomt in nazomer en herfst. In dien tijd heb ik hem dan ook heel vaak aangetroffen, maar zoo vroeg als nu nog nooit. Ik hoop, dat het de voorbode is van een rijk paddenstoelenjaar!

Amersfoort.

F. B.

Pestvogels. — De vogelhandelaar Brandt, Herderinnestraat alhier, deelde mij mede, dat een tuinder nabij de renbaan Clingendaal aan den Leidscheweg, twee weken geleden een vijftal pestvogels daar heeft opgemerkt en er eenige van heeft gevangen. Geen der gevangen vogels heeft hij in het leven kunnen houden, zij waren blijkbaar te uitgeput.

's Gravenhage.

P. J. VAN IERSEL.